

Sygn. akt VI GC 215/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 września 2015 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Beata Hass- Kloc

Protokolant: st. sekr. sądowy Joanna Kościak

po rozpoznaniu w dniu 28 września 2015 r. w Rzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa: Z. S. prowadząca działalność gospodarczą pod nazwą (...) Przedsiębiorstwo (...) w J.

przeciwko: P. P. i M. K.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanych P. P. i M. K. solidarnie na rzecz powódki Z. S. kwotę 107.912,22 zł (słownie: sto siedem tysięcy dziewięćset dwanaście złotych dwadzieścia dwa grosze) z ustawowymi odsetkami kwot:

- 2.872,26 zł od dnia 25 grudnia 2014r. do dnia zapłaty,
- 5.105,85 zł od dnia 29 grudnia 2014r. do dnia zapłaty,
- 16.482,12 zł od dnia 08 stycznia 2015r. do dnia zapłaty,
- 16.827,88 zł od dnia 19 stycznia 2015r. do dnia zapłaty,
- 16.352,53 zł od dnia 15 lutego 2015r. do dnia zapłaty,
- 2.618,06 zł od dnia 26 lutego 2015r. do dnia zapłaty,
- 16.605,00 zł od dnia 08 marca 2015r. do dnia zapłaty,
- 14.292,97 zł od dnia 20 marca 2015r. do dnia zapłaty,
- 1.398,51 zł od dnia 22 marca 2015r. do dnia zapłaty,
- 15.357,04 zł od dnia 29 marca 2015r. do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz powódki kwotę 9.013,00 zł (słownie: dziewięć tysięcy trzynaście złotych) tytułem kosztów procesu, w tym kwotę 3.617,00 zł (słownie: trzy tysiące sześćset siedemnaście złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt VI GC 215/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 28 września 2015r.

Pozwem wniesionym w sprawie powódka Z. S. w J., reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, domagała się od pozwanych P. P. i M. K. zasądzenia kwoty 107.912,22 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwot wskazanych w pozwie oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

Na uzasadnienie powyższego powódka podniosła, że pozwani w ramach prowadzonej działalności gospodarczej zakupili od niej towar w postaci płyt styropianowych, zgodnie z zamówieniami co zostało udokumentowane fakturami VAT z określonymi terminami płatności, dowodami WZ potwierdzonymi przez upoważnionych do odbioru towaru pracowników.

Na dowód powyższego powódka przedłożyła wezwanie do zapłaty z dnia 04.12 2014r. (k. 28-30) oraz faktury VAT (k. 17-26), dowody WZ (k- 12-15)

W dniu 15 czerwca 2015r. tutejszy Sąd wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (k. 37).

Od powyższego nakazu zapłaty pozwani wnieśli sprzeciw (k. 43-44) zaskarżając go w całości i domagając się oddalenia powództwa oraz zasądzenia od powoda kosztów procesu .W jego uzasadnieniu pozwani przyznali jednak, że łączyły ich z powódką stosunki handlowe polegające na zakupie od powódki w/w towarów. W ich ocenie powództwo jest przedwczesne, albowiem strony uzgodniły przedłużenie terminu spłat należności na rzecz powódki i sprawa winna być załatwiona polubownie.

Powódka, w piśmie procesowym z dnia 3 sierpnia 2015r. (k. 53-54) podtrzymała swoje żądanie składając przy tym jednocześnie wnioski dowodowe z przesłuchania świadka ,który w konsekwencji na rozprawie w dniu

28 września 2015r został przeprowadzony. Podniosła ,że strony nigdy nie prowadziły rozmów co do przedłużenia terminów zapłaty należności wynikających z faktur objętych żądaniem pozwu i pozwani nigdy nie występowali nawet z taką propozycją. Konkludując stwierdziła ,że trudno mówić o przedwczesności powództwa skoro termin płatności został przekroczony o ponad 160 dni.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Strony są przedsiębiorcami. Powódka prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo (...) w J., pozwani jako spółka cywilna pod nazwą Przedsiębiorstwo Produkcyjno Handlowo Usługowe P (...) s.c. M. K., P. P. z/s w N..

Dowody: zaświadczenie powódki z CEIDG (k. 9) i pozwanych (k-10-11)..

Strony od czerwca 2014r prowadziły wzajemną współpracę w ramach prowadzonych działalności gospodarczych. Pozwani dokonywali u powódki zakupu towarów w postaci płyt styropianowych (okoliczność bezsporna).

W ramach wzajemnej współpracy pozwani w okresie od 24 listopada 2014r do 26 lutego 2015r. kupili od powódki towar na łączną kwotę 107.912,22 zł, na którą to powódka wystawiła pozwanym 10 faktur VAT. Odbyło się to na podstawie zamówień składanych drogą e-mailową, które dotyczyły trzech rodzajów płyt styropianowych. Cena za 1 m³ płyt styropianowych była ustalana każdorazowo przy składaniu zamówienia. Faktury , które zostały dostarczone wraz z towarem do pozwanego , zostały podpisane przez osoby upoważnione przez pozwanego do ich odbioru i dokumentowane dowodami WZ

(okoliczności bezsporne).

Dowody: faktura VAT nr (...) (k. 17); faktura VAT nr (...) (k. 18), faktura VAT nr (...) (k- 19) , faktura VAT nr (...) (k- 20) , faktura VAT nr (...) (k- 21), (...) (k- 22), (...) (k-23), (...) (k- 24), (...) (k- 25), (...) (k-26), dokumenty WZ (k- 12-16), zeznania świadka P. K. (1) (k- 75).

W dniu 09.04.2015r powódka wystosowała do pozwanych ostateczne, przedsądowe wezwanie do zapłaty na ogólną kwotę 107 912,22 zł , które obejmowało należności z w/w faktur na które pozwani nie udzielili odpowiedzi.

Dowód: wezwanie do zapłaty wraz z dowodem nadania (k. 28-30).

Strony nigdy nie prowadziły żadnych rozmów w zakresie zmiany terminów płatności wynikających z w/w faktur.

(dowód: zeznania świadka P. K. (1) k- 75).

Ustalając powyższy stan faktyczny Sąd dał wiarę dowodom

z w/w dokumentów, albowiem w ocenie Sądu są one wiarygodne w zakresie, jaki wyznaczają im przepisy art. 244 i 245 kpc oraz mając na uwadze treść art. 233 kpc i 227 kpc.

Sąd oddalił dowód pozwanego zawnioskowany w sprzeciwie od nakazu zapłaty w zakresie przesłuchania stron, albowiem Sąd miał w tym przedmiocie na uwadze art. 299 kpc według , którego dowód ten jest dowodem posiłkowym, który przeprowadza się jeżeli po wyczerpaniu środków dowodowych lub w ich braku pozostały niewyjaśnione fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Takie niewyjaśnione fakty, a istotne dla meritum sprawy, w ocenie Sądu nie występują.

Należy dodatkowo podnieść ,że uważa się za dopuszczalne pominięcie przez sąd dowodu z przesłuchania strony w zupełności, gdy zgromadzony materiał dowodowy umożliwia ustalenie wszystkich istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności faktycznych i prawidłowe rozstrzygnięcie

(por. orzeczenie SN z dnia 17 września 1946 r., III C 719/45, OSN(C) 1948, nr 2, poz. 43; ale odmiennie orzeczenie SN z dnia 3 listopada 1961 r., 1 CR 1011/60, OSNC 1963, nr 3, poz. 57; wyrok SN z dnia 23 maja 1974 r., II CR 222/74, LEX nr 7501; uzasadnienie wyroku SN z dnia 8 lutego 2002 r., II CKN 672/00, LEX nr 53289).

Ponadto należy podnieść ,że z treści art. 299 kpc wynikają relacje dowodu z przesłuchania stron do całokształtu materiału dowodowego zebranego w danej sprawie, traktując wypowiedź dowodową strony jedynie jako ewentualnie- w zależności od okoliczności – jako uzupełnienie materiału dowodowego. Z tego przepisu wynikają również konsekwencje zarówno co do momentu, w którym może zapaść decyzja sądu o przeprowadzeniu dowodu z przesłuchania stron, jak też co do zakresu przedmiotowego tego dowodu. Ograniczenia te są konsekwencją założenia o nikłej wartości dowodowej wypowiedzi osoby zainteresowanej wynikiem postępowania (por. orz. SN z dnia 17.01.1966r, nr 9poz.209 oraz glosa W. Siedlecki do wyroku SN z 24.03.1969r,III CRN 419/68, OSNCP 1969, nr 12 poz. 231, orz. SN z dnia 17.11.1946r.,C III 719/45).

Zeznania świadka P. K. (1) (k- 75), składane spontanicznie, należy ocenić pozytywnie , albowiem korelują one z dowodami z dokumentów , logicznie je uzupełniają tworząc z nimi spójną całość.

Sąd Okręgowy mając na uwadze powyższe zważył co następuje:

W oparciu o przedłożoną przez powódkę dokumentację, a to faktury VAT, dokumenty WZ, zeznania świadka P. K. Sąd uznał roszczenie powódki za zasadne na podstawie art. 535 kc.

Powódka, zgodnie z art. 6 kc, wywodząc roszczenie z umowy sprzedaży towaru winna była udowodnić, co też zdaniem Sądu uczyniła, że pozwany kupili

u niej towar i towar ten został kupującym wydany. Na dowód powyższego przedłożył w/w dowody z dokumentów uzupełnione zeznaniami świadka, które w ocenie Sądu są wystarczającymi dowodami w tym zakresie. Nie sposób bowiem w świetle art. 245 kpc uznać, aby faktura VAT miała inną moc dowodową, niż inne dokumenty prywatne

(tak wyrok SN z dnia 7.11.2007r., II CNP 129/07, Lex nr 621237). Dokumentem prywatnym jest każdy dokument, który nie jest dokumentem urzędowym. Pismo stanowiące dokument prywatny musi spełniać ogólne warunki przewidziane dla wszystkich dokumentów jako środków dowodowych. Dokument prywatny stanowi pełnoprawny środek dowodowy. Jego moc dowodowa jest jednak słabsza aniżeli moc dowodowa dokumentu urzędowego, albowiem dokumenty prywatne nie korzystają z podstawowego w tym zakresie domniemania, iż ich treść jest zgodna ze stanem rzeczywistym. Nie przeszkadza to jednak w tym, aby sąd w ramach swobodnej oceny dowodów uznał treść dokumentu prywatnego za zgodną lub nie z rzeczywistym stanem rzeczy. Dokumenty prywatne korzystają zaś z domniemania prawnego tj. domniemania, że oświadczenie zawarte w dokumencie pochodzi od osoby, która dokument podpisała.

Ponadto należy zaznaczyć ,że faktura VAT ma znaczenie nie tylko w prawie podatkowym , ale także cywilnym. Może być ona uznana , gdy zawiera stosowną klauzulę za pełniącą rolę wezwania do zapłaty w rozumieniu art. 455 kc (por. uchwała SN z dnia 19.05.1992r, III CZP 56/92, z dnia 7.07.2005r,IV CSK 28/05, niepubl. LEX nr 180911), czy też pokwitowanie

(por. wyrok SN z dnia 7.10.2003r, IV CK 57/02, niepubl. i uzasadnienie uchwały SN z dnia 10.07.2008r, III CZP 62/08) Faktura stanowi również „stwierdzenie wiarygodności pismem” w rozumieniu art.415 kc. (por. uchwała SN z dnia 6.07.2005r, III CZP 40/05, OSNC 2006 nr 5, poz.84 i wyrok SN z dnia 2.07.2009r ,sygn. akt V CSK 461/08), zaś jej treść może także w istotnym zakresie współkształtować (czy wręcz określać) treść umowy na podstawie której jest wystawiana lub dowód której stanowi. (por. wyrok SN z dnia 7.10.2003r IV CK 57/02, uzasadnienie w/w uchwały z dnia 10.07.2008) Faktura jest ponadto dokumentem księgowym, rozliczeniowym, jednym z tzw. dowodów źródłowych , stwierdzających dokonanie danej operacji gospodarczej. (por. wyrok SA w Katowicach z dnia 24.10.2002r , sygn. akt 219/02).

Pozwani nie zaprzeczyli ,że należności objętych pozwem nie uregulowali.

Z dowodu z zeznań świadka P. K. (1) wynika ,że strony nie prowadziły żadnych rozmów co do przedłużenia terminów płatności wynikających z faktur objętych pozwem , co w relacji z twierdzeniami pozwanych , którzy nawet nie naprowadzili na skonkretyzowane okoliczności z kim ze strony powódki te rozmowy prowadzili, w jakim czasie , jakie to miały być raty oraz jaki nowy termin zapłaty został ustalony należy wywieść ,że zostały one podniesione jedynie na użytek tego procesu.

Reasumując w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego powództwo zasługuje na uwzględnienie po myśli art. 535 kc o czym orzeczono jak w pkt. I wyroku.

O odsetkach orzeczono w oparciu o art. 481 kc.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania znajduje uzasadnienie w art. 98 § 1 i 3 kpc oraz § 6 pkt. 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. 2002, Nr 163, poz. 1349). Na zasądzone koszty składają się: kwota 3.600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, kwota 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz kwota 5.396,00 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu.